

ကာ ၁

ถึง คุณกฤษเณ

ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นปลายสัปดาห์นี้ ฉันเป็นคนมองโลกแง่ดีมาแต่ไหนแต่ไร แต่กาลเวลาทำให้ฉันเหลือเพียงความเศร้า เปลา่เปลี่ยว และขมขื่น

ถ้าเรื่องนี้เป็นอย่างที่ฉันหวังไว้ คุณคงไม่เห็นจดหมายฉบับนี้ ฉันจะได้อยู่อย่างสุขสบาย ถึงอย่างไรฉันก็ผูกมิตรกับสหายผู้ทรงอิทธิพลมากมายทั้งชีวิต ฉันจะเก็บจดหมายฉบับนี้ไว้เผื่อว่าวันหนึ่งลูกสาวของฉันจะได้อ่าน และรู้ว่าแม่ของเธอเป็นคนอย่างไร

แต่ถ้าฉันคิดผิด ฉันก็ได้แต่หวังว่าจดหมายหลายหน้ากระดาษฉบับนี้ที่ฉันใช้เวลาสัปดาห์สุดท้ายบนโลกเขียนไว้จะได้รับ การเก็บรักษา ฉันมองโลกตามความเป็นจริงเสมอ และรู้ว่าเมื่อคิดหนึ่งสิ้นสุดลง ทนายก็จะเดินหน้าทำคดีต่อไป ไม่หวนกลับมานึกถึงคดีที่ผ่านไปแล้ว

ฉันนึกภาพออกว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น คุณจะ

ยุ่งขึ้นอีกมากทีเดียว ชื่อเสียงจะอื้อฉาวเพราะแก้ต่างให้อาชญาการสงคราม คนมากมายจะมาอ้อนวอนให้คุณช่วยเหลือ เพราะแม้จะแพ้กดี แต่คุณก็ได้รับความสนใจจากคนมหาศาล นักข่าวจะอยากฟังเหตุการณ์จากมุมมองของคุณ คุณจะเข้าไปกินอาหารในภัตตาคารหรูที่สุดในเมือง เพื่อนพ้องจะนับถือและอิจฉาคุณในเวลาเดียวกัน คุณจะได้รู้ว่าไม่มีหลักฐานชิ้นใดแน่นอนหาพอจะใช้ปรับประำฉันได้ นอกจากเอกสารที่ถูกปิดเป็นลับ แต่คุณจะไม่มีความยอมรับกับใครว่าคุณปล่อยให้ผู้หญิงบริสุทธิ์คนหนึ่งต้องตาย

บริสุทธิ์หรือ ฉันอาจใช้คำไม่ถูกนัก ฉันไม่เคยบริสุทธิ์ ไม่ตั้งแต่ฉันมาถึงเมืองที่ฉันรักแห่งนี้ ฉันคิดว่าฉันควบคุมใครก็ได้ที่ทราบเท่าที่พวกนั้นต้องการความลับของรัฐ ฉันรู้ว่าพวกเยอรมัน ฝรั่งเศส อังกฤษ สเปนไม่อาจปฏิเสธฉัน แต่ที่สุดแล้วเป็นฉันเองที่ถูกควบคุม อาชญากรรมที่ฉันทำ ที่ฉันผลະหนึ่ที่รุนแรงที่สุดคือการปลดแอกตัวเองและเป็นอิสระจากโลกที่ผู้ชายกุมบังเหียน ฉันมีความผิดฐานจารกรรม แม้ว่าสิ่งเดียวที่ฉันทำคือขายเรื่องซุบซิบในร้านเสริมสวยของพวกเขาชั้นสูง

ใช่ ฉันเปลี่ยนเรื่องซุบซิบพวกนั้นเป็น “ความลับ” เพราะฉันต้องการเงินและอำนาจ แต่พวกคนที่กล่าวหาฉันคงรู้แล้วว่าฉันไม่ได้เปิดเผยเรื่องใหม่อะไรเลย

น่าเสียดายที่จะไม่มีใครรู้เรื่องนี้ จดหมายฉบับนี้คงไม่พ้นเข้าไปอยู่ในตู้เอกสารฝุ่นจับรวมกับแฟ้มคดีอื่นๆ ไม่แน่ว่าวันหนึ่งมันอาจหายไปตลอดกาลเมื่อนายคนใหม่ หรือนายคนต่อจากนายคนใหม่มาถึง และคิดจะขยับขยายที่ทางแล้วกำจัดเอกสารเก่าๆ ที่เสียดาย

เมื่อถึงตอนนั้น ชื่อของฉันคงถูกลืมไปนานแล้ว แต่ฉัน
ไม่ได้เขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อให้ตัวเองเป็นที่จดจำ ฉันพยายาม
ทำความเข้าใจสิ่งทั้งหลายต่างหาก ทำไม่เล่า ทำไม่ผู้หญิงคนหนึ่ง
ซึ่งได้ทุกสิ่งที่เธอต้องการมาตลอดหลายปี จึงถูกลงโทษถึงชีวิต
ด้วยเหตุเพียงเล็กน้อย

ตอนนี้เมื่อย้อนมองชีวิตที่ผ่านมา ฉันเข้าใจแล้วว่า
ความทรงจำคือสายน้ำ สายน้ำที่ไหลย้อนกลับเสมอ

ความทรงจำทั้งหลายเต็มไปด้วยแรงปรารถนา ทุกสิ่งที่เคย
สัมผัสยังคงทรงمانเราได้แม้เพียงรายละเอียดเล็กน้อยหรือ
ลุ่มเสียงที่พราวเลื่อน กลิ่นขนมปังอบที่ลอยเข้ามาในห้องซังพาฉัน
ย้อนกลับไปวันที่ฉันยังเดินเข้าออกคาเฟ่ทั้งหลายได้อย่างเสรี
ความทรงจำเหล่านั้นนึกถึงฉันได้มากกว่าความมกัลลวตายหรือความ
โดดเดี่ยวในตอนนั้นเสียอีก

ความทรงจำนำผีร้ายชื่อความโศกสลดมาให้...โอ ผีร้ายที่
ฉันไม่มีวันหนีพ้น ยามได้ยินเสียงนักโทษห้องอื่นครวญเพลง
ยามได้รับจดหมายจากบรรดาผู้ชื่นชมที่ไม่เคยนำกุหลาบหรือ
ช่อมะลิมาให้ ยามนึกถึงภาพสถานที่ที่ไม่เคยซาบซึ้งจริงใจอะไร
ตอนได้เห็น เวลานั้นมันเป็นสิ่งเดียวที่ฉันหนีจากการเดินทางไป
เยือนถิ่นนั้นประเทศนี้

ความทรงจำชนะเสมอ และมันยังพาปีศาจที่น่ากลัวยิ่งกว่า
ความโศกสลดมาด้วย มันชื่อว่าความสำนึกผิด มันเป็นเพื่อนฉัน
เพียงหนึ่งเดียวในห้องซังนี้ นอกจากเหล่าแม่ชีที่มาเยี่ยมเยียน
พูดคุยบางโอกาส พวกเขาไม่ได้เอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้าของหรือสาปส่ง
ฉันเรื่อง “บาปแห่งเนื้อหนัง” ปกติพวกเขาจะพูดแค่คำสองคำ
แล้วความทรงจำก็พรุ้งพรูออกมาจากปากฉันเอง รวากับฉันอยาก

ย้อนเวลากลับไป กระโจนลงสู่แม่น้ำที่ไหลย้อนกลับ

แม่ซีคนหนึ่งถามฉัน

“ถ้าพระเจ้าเป็นเจ้าของให้โอกาสอีกครั้ง เธอจะทำอะไร
ต่างไปจากเดิมไหม”

ฉันตอบว่า ค่ะ แต่จริงๆ แล้วฉันไม่รู้หรอก ที่รู้ตอนนี้คือ
หัวใจของฉันกลายเป็นเมืองผีสิงไปแล้ว เมืองที่มีความปรารถนา
ความกระตือรือร้น ความเปลี่ยวเหงา ความละอาย ความถือตัว
ความตระบัดสัตย์ และความเศร้าอ้าอ้ายอยู่ ฉันไม่อาจหลุดพ้น
จากพวกมัน แม้ยามที่ฉันรู้สึกเสียใจและรำไห่ในความเจ็บงั้น

ฉันเป็นผู้หญิงที่เกิดมาผิดยุคสมัยและไม่มีสิ่งใดแก้ไข
เรื่องนี้ได้ ฉันไม่รู้ว่ามีวันข้างหน้าจะมีใครจดจำฉันได้หรือไม่
ถ้าหากยังมี ก็ขออย่าเห็นฉันเป็นเหยื่อ แต่เป็นผู้ที่ก้าวเดินอย่าง
กล้าหาญ ไม่หวั่นเกรงการชดใช้ในสิ่งที่ตนเองก่อ

ครั้งหนึ่งในการเดินทางไปกรุงเวียนนา ฉันพบสุภาพบุรุษคนหนึ่งซึ่งกลายเป็นผู้ประสบความสำเร็จมหาศาลในหมู่คนรุ่นราวคราวเดียวกันที่ออสเตรีย เขาชื่อฟรอยด์ ฉันจำชื่อจริงเขาไม่ได้เสียแล้ว และคนก็พากันแห่แหนชื่นชมเพราะเขาออบกู้ความเป็นไปได้ที่ว่าพวกเราต่างเป็นผู้บริสุทธิ์ ความผิดพลาดทั้งหลายของเรานั้นเป็นของพ่อแม่เราต่างหาก

ฉันพยายามมองหาความผิดพลาดของฉันว่าอยู่ตรงไหน แต่ฉันโทษครอบครัวตัวเองไม่ได้หรอก อดัมกับอันต์เย เซลล์ให้ทุกอย่างที่เงินจะซื้อได้แก่ฉัน พ่อแม่เปิดร้านขายหมวกและลงทุนธุรกิจน้ำมันตั้งแต่สมัยที่คนยังไม่เห็นความสำคัญของมัน ซึ่งนั่นทำให้ฉันได้เข้าโรงเรียนเอกชน เรียนเต้น เรียนขี่ม้า เมื่อคนเริ่มกล่าวหาฉันว่าเป็น “นางกลางเมือง” พ่อก็เขียนหนังสือแก้ต่างให้ฉัน นี่เป็นสิ่งที่พ่อแม่ไม่ควรทำเลย ฉันพอใจสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่อย่างที่สุดแล้ว และคำแก้ต่างของพ่อมีแต่จะดึงความสนใจคนไปยังข้อกล่าวหาเรื่องการค้าประเวณีและคำโกหกทั้งหลายนั้น

ใช่ ฉันเป็นนางโสเภณี ถ้าคุณหมายถึงผู้ได้รับความช่วยเหลือและเพชรนิลจินดาแลกเปลี่ยนกับการให้ความรักใคร่และความสุขสมละก็ ใช่ ฉันเป็นคน

ไปปิดที่เอาแต่ใจและความภูมิใจไม่ได้ เพราะมักหลงลืมสิ่งที่ตัวเองพูดไปและต้องใช้กำลังความคิดอย่างหนักเพื่อปกปิดความผิดพลาดพวกนั้น

ฉันโทษพ่อแม่เรื่องใดไม่ได้เลย นอกจากเรื่องให้กำเนิดฉันผิดที่ผิดทาง เลวร้ายเดิน เมืองที่เพื่อนชาวดัตช์ส่วนใหญ่ของฉันเองยังไม่เคยได้ยินชื่อ เมืองที่ไม่มีอะไรเลยและทุกวันช่างเหมือนกับวันที่ผ่านมา ตอนยังเป็นสาวรุ่น ฉันได้รู้ว่าตัวเองเป็นคนสวยก็จากการที่เพื่อนฝูงล้วนเลียนแบบเอาอย่างฉัน

กระทั่งปี 1889 ฐานะครอบครัวฉันก็เปลี่ยนไป อดัมถูกฟ้องล้มละลาย และอันท์เยก็ล้มป่วย แม่เสียชีวิตอีกสองปีถัดมา ทั้งสองไม่ต้องการให้ฉันเจอเรื่องแบบเดียวกับทำหนังสือฉันเข้าโรงเรียนที่เมืองไลเดิน ยึดมั่นตามเป้าหมายที่ว่าฉันจะต้องได้รับการศึกษาอย่างดีที่สุด ฉันจะได้ฝึกฝนเป็นครูอนุบาลที่นั่น ขณะรอการมาถึงของวาทีสามีในอนาคต ในวันออกเดินทาง แม่เรียกฉันไปพบ และให้ห่อใส่เมล็ดพันธุ์ถุงหนึ่ง

“เก็บนี้ไว้กับตัว มาร์กาเรธา”

มาร์กาเรธา...มาร์กาเรธา เซลล์คือชื่อของฉัน และฉันเกลียดมัน มีเด็กผู้หญิงนับไม่ถ้วนชื่อมาร์กาเรธาตามชื่อนักแสดงสาวผู้โด่งดังและได้รับการยกย่องคนหนึ่ง

ฉันถามแม่ว่าเมล็ดพันธุ์พวกนี้ใช้ทำอะไรได้

“มันคือเมล็ดทิวลิป สัญลักษณ์ของประเทศเรา แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้น มันมีความหมายซึ่งลูกต้องเรียนรู้ เมล็ดพวกนี้จะคงเป็นทิวลิปเสมอ แม้ตอนนี้ลูกยังแยกความแตกต่างของมันจากดอกไม้ชนิดอื่นไม่ออก มันจะไม่มีวันกลายเป็นกุหลาบหรือทานตะวัน ไม่ว่าตัวมันเองจะอยากเป็นแคไหนก็ตาม และถ้ามันพยายามปฏิบัติเสขตัวเอง มันจะมีชีวิตอยู่อย่างขมขื่นและตายไป

“ลูกจึงต้องเรียนรู้ที่จะเดินตามโชคชะตาด้วยความยินดี ไม่ว่ามันจะเป็นอย่างไรก็ตาม ขณะที่ดอกไม้เติบโต มันจะเผยความงามและเป็นที่ชื่นชมของโลก จากนั้นเมื่อมันตาย มันจะหลงเหลือเมล็ดพันธุ์ของมันไว้เพื่อให้พวกที่เหลือ

รับช่วงต่องานของพระเจ้าเป็นเจ้า”

แม่ใส่ท่อเมล็ดทิวลิปลงถุงผ้าเล็ก ๆ ที่ฉันเฝ้าดูแม่บรรจุเย็บอยู่หลายวัน
ทั้งที่กำลังป่วย

“ดอกไม้พวกนี้สอนเราว่าไม่มีสิ่งใดคงอยู่ถาวร ทั้งความงาม ทั้งความจริง
ที่ว่ามันจะเหี่ยวเฉาไปโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง เพราะมันจะให้เมล็ดพันธุ์รุ่นใหม่
ต่อไป จงจำข้อนี้ไว้เมื่อลูกมีความสุข เจ็บปวด หรือเศร้าเสียใจ ทุกสิ่งผ่านมา
แก่ตัว ตายไป และเกิดใหม่”

ฉันต้องผจญมรสุมสักกี่ครั้งจึงจะเข้าใจเรื่องนี้ ตอนนั้นคำพูดของแม่ช่าง
กลวงเปล่า ฉันอยากไปจากเมืองนำอี๊ดอัดที่ทุกวันคืนไม่เคยมีเรื่องน่าสนใจอะไร
นั่นเสีย และวันนี้เอง ขณะเขียนจดหมายฉบับนี้ ฉันเข้าใจแล้วว่าแม่กำลังพูดถึง
ตัวของแม่เองเหมือนกัน

“แม่แต่ต้นไม้สูงที่สุดก็เติบโตขึ้นมาจากเมล็ดพันธุ์เล็กจิ๋วนี้ จำไว้นะลูก
และจงอย่ารีบร้อน”

แม่จูบลาฉัน และพอกีฬาฉันไปส่งที่สถานีรถไฟ เราสองคนแทบไม่ได้
คุยอะไรกันระหว่างทาง

ผู้ชายทุกคนที่ฉันรู้จักต่างให้ความสุข เครื่องอัญมณี หรือที่ทางในสังคม แก่ฉัน และฉันไม่เคยนึกเสียใจที่รู้จักพวกเขาเลย ยกเว้นผู้ชายคนแรก ครูใหญ่ที่โรงเรียน เขาข่มขืนฉันเมื่อตอนฉันอายุสิบหก

เขาเรียกฉันไปพบในห้องทำงาน ลงกลอนประตุ แล้ววางมือที่หว่างขาฉัน และเริ่มช่วยตัวเอง ตอนแรกฉันพยายามหนี พูดอย่างนุ่มนวลว่ามันไม่เหมาะสมเวลาและสถานที่ แต่เขาไม่พูดอะไรเลย เขาเลื่อนองกระดาดลงข้างโต๊ะ จับฉันนอนคว่ำ และใส่เข้ามาในตัวฉันในคราวเดียว รวากับกลัวว่าใครจะเข้ามาเห็นเรา

แม่เคยสอนฉัน ในบทสนทนาที่เต็มไปด้วยคำอุปมาว่า “ความลึกซึ้ง” กับชายคนใดนั้นควรเกิดขึ้นเมื่อมีความรัก และความรักนั้นสำคัญเท่าชีวิต ฉันออกมาจากห้องทำงานของเขาอย่างสับสนและหวาดกลัว ตัดสินใจไม่บอกเรื่องที่เกิดขึ้นกับใคร กระทั่งเด็กสาวคนหนึ่งพูดถึงเรื่องนี้ตอนเรานั่งล้อมวงคุยกัน สิ่งที่ฉันบอกได้คือ มีสองคนในกลุ่มที่เจอเรื่องนี้ แต่เราจะไปร้องเรียนกับใครได้ เราเสี่ยงโดนไล่ออกและถูกส่งกลับบ้าน อธิบายเหตุผลอะไรไม่ได้เลย เราถูกบังคับให้เก็บเงียบ สิ่งลอบใจฉันคือการรู้ว่าไม่ได้มีฉันแค่คนเดียว หลังจากนั้น

เมื่อฉันมีชื่อเสียงในกรุงปารีสจากการแสดงเต้น ผู้หญิงพวกนั้นก็เล่าเรื่องนี้ให้คนอื่น ๆ ฟัง และไม่นานนัก คนทั้งหลายเดินก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ครูใหญ่เกษียณออกจากโรงเรียนนั้นแล้ว และไม่มีใครกล้าเผชิญหน้ากับเขา ตรงกันข้าม! บางคนถึงกับอิจฉาที่เขาเป็นชายคนแรกของราชินีแห่งยุคสมัย

จากประสบการณ์นั้น ฉันเริ่มมองว่ากามกิจเป็นกลไกบางอย่าง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับความรัก

ไอลเดินแย้มยิ้มเสียดายกว่าเลวาร์เดิน ที่นั่นมีเพียงโรงเรียนเตรียมครูอนุบาลที่มีชื่อเสียง และพวกคนที่ไม่ทำอะไรทำนอกจากสนใจเรื่องคนอื่น วันหนึ่งด้วยความเบื่อหน่าย ฉันอ่านประกาศในหนังสือพิมพ์ของเมืองซ้างเคียง และได้พบข้อความหนึ่งว่า รูตอล์ฟ แมกเลาต์ นายทหารแห่งกองทัพเนเธอร์แลนด์ เชื้อสายสกอต ปัจจุบันประจำการอยู่ที่อินโดนีเซีย กำลังมองหาเจ้าสาวแรกรุ่นเพื่อแต่งงานและลงหลักปักฐานต่างแดน

นั่นเป็นทางรอดของฉัน! นายทหาร อินโดนีเซีย ท้องทะเลแปดกตา และดินแดนน่าตระการใจ พอเสียที่กับฮอลันดาหัวเก่าและลัทธิแคลวิน ดินแดนที่เต็มไปด้วยอคติและความน่าเบื่อ ฉันเขียนตอบประกาศนั้นไป แนบรูปถ่ายที่ดีที่สุดและยวนใจที่สุดไปด้วย หารู้ไม่ว่าประกาศนั้นเป็นการเล่นแผลง ๆ ของเพื่อนผู้กอง จดหมายของฉันคงเป็นฉบับสุดท้ายจากทั้งหมดดลิลิบทฉบับที่ส่งไปถึง

เขามาพบฉันในชุดที่เหมือนกำลังจะไปรบ เครื่องแบบเต็มยศ มีกระบี่ห้อยอยู่ทางซ้าย และหมวดเคราโซโลมน้ำมัน ซึ่งพอจะปกปิดความอัปลักษณ์และไร้มารยาทของเขาได้บ้าง

ในการเจอกันครั้งแรก เราพูดคุยกันเรื่องทั่วไป ฉันภาวนาให้เขากลับมาหาอีกครั้ง และคำขอของฉันก็เป็นจริง สัปดาห์ถัดมาเขามาหาฉัน ยังความริษยาแก่พวกเพื่อนผู้หญิงของฉัน และความสิ้นหวังแก่ครูใหญ่ผู้ซึ่งอาจยังฝันใฝ่ถึงวันอย่างวันนั้น ฉันได้กลิ่นเหมือนแอลกอฮอล์จากรูตอล์ฟแต่ไม่ได้ใส่ใจอะไร

นัก เขาค่อนข้างประหม่าเวลาพบฉัน ซึ่งหากอิงตามคำกล่าวอ้างของเพื่อนทุกคน
ฉันคือสาวสวยที่สุดในชั้นเรียน

เขาขอฉันแต่งงานในการพบกันครั้งที่สามซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายของเรา
อินโดนีเซีย ผู้กองประจำทัพ การเดินทางสู่ดินแดนอันไกลโพ้น จะมีสิ่งใดที่
หญิงสาวต้องการจากชีวิตมากไปกว่านี้อีก

“เธอจะแต่งงานกับผู้ชายที่แก่กว่าเธอยี่สิบเอ็ดปีอย่างนั้นหรือ เขารู้
หรือเปล่าว่าเธอไม่บริสุทธิ์” หญิงสาวที่เจอเหตุการณ์กับครู่ใหญ่เหมือนกันถาม

ฉันไม่ได้ตอบอะไรและเดินทางกลับบ้าน เขาสู่ขอฉันกับทางครอบครัว
อย่างสมเกียรติ พวกเขาขอเงินจากเพื่อนบ้านสำหรับชุดเจ้าสาวของฉัน เรา
แต่งงานกันวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1895 สามเดือนหลังจากฉันอ่านประกาศ
นั้น

“เปลี่ยน” กับ “เปลี่ยนเพื่อสิ่งที่ดีกว่า” เป็นสองคำที่แตกต่างกันมาก ถ้าไม่มีการเต้นหรือนายทหารชื่ออันเดรียส ปีแล้วปีเล่าในอินโดนีเซียคงจะเป็นฝันร้ายที่ไม่มีวันจบสิ้น ฝันร้ายที่สุดของฉันในตอนนี่คือการเผชิญเรื่องเดิมซ้ำสอง สามมีผู้ท่างบ้านและมีหญิงอื่นรายล้อม การหมดโอกาสหนีหรือกลับบ้านเกิด ความเปลี่ยนแปลงจากการถูกบังคับให้อยู่แต่ในบ้านตลอดหลายเดือน เพราะฉันพูดภาษาท้องถิ่นไม่ได้ ยังไม่รวมถึงเรื่องที่มีเหล่านายทหารคอยจับตาดูฉันตลอดเวลา

สิ่งที่ควรจะเป็นความสุขสมของผู้หญิงสักคน เช่นการให้กำเนิดลูก ๆ ของเธอ กลายเป็นฝันร้ายสำหรับฉัน หลังจากพักผ่อนรักษาตัวหลังคลอด ชีวิตของฉันก็เต็มไปด้วยความหมายเมื่อแรกสัมผัสสร้างของลูกสาวตัวน้อย รูดอล์ฟ เปลี่ยนพฤติกรรมดีขึ้นได้สองสามเดือนแล้วก็กลับไปหาสิ่งที่ตนชื่นชอบมากที่สุด นั่นคือบรรดาผู้ชาย ตามคำบอกเล่าของเขา ไม่มีผู้หญิงยุโรปคนใดสู้ผู้หญิงเอเชียได้ในทางกามกริษาซึ่งเหมือนกับการเต้นรำ เขาบอกฉันเรื่องนี้ได้อย่างไร้ความกระดากอายน่าจะเป็นเพราะเขากำลังเมา หรือเพราะตั้งใจทำให้ฉันขำหน้า หลังจากนั้นอันเดรียสบอกฉันว่าในคืนหนึ่งที่ทั้งสองคนนั่งดื่มกินเรื่อยเปื่อยอยู่

ด้วยกัน รูตอร์ฟพูดออกมาด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ว่า

“ฉันระแวงมาร์กาเรธา นายเคยเห็นสายตาที่ทหารพวกนั้นมองเธอไหม เธออาจจะทิ้งฉันไปเมื่อไรก็ได้”

ตรรกะแสนประสาธ ตรรกะที่เปลี่ยนชายผู้กลัวจะสูญเสียใครสักคนไป ให้เป็นปีศาจ และนั่นทำให้เขาเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม เขาเรียกฉันว่านางแพศยา เพราะฉันไม่บริสุทธิ์แล้วตอนเราเจอกัน เขาอยากรู้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ชายทุกคนที่คิดว่าฉันเคยผ่านมา ฉันเล่าเรื่องครูใหญ่ที่โรงเรียนให้เขาฟังทั้งน้ำตานองหน้า บางครั้งเขาก็ทุบตีฉัน บอกว่าฉันโกหก และบางครั้งเขาก็ช่วยตัวเอง ขณะสั่งให้ฉันเล่ารายละเอียดเรื่องอย่างว่า นั่นเป็นฝันร้าย ฉันยังถูกบังคับให้แต่งเรื่องพวกนั้นขึ้นมา ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมฉันถึงต้องทำ

เขาเริ่มไปไกลถึงขนาดส่งคนรับใช้กับฉันไปซื้อเสื้อผ้าที่คล้ายชุดนักเรียน เพื่อให้ฉันใส่เวลาพบกัน วันดีคืนดีมีปีศาจตนใดก็ตามสิงสู่ เขาจะสั่งให้ฉันใส่ชุดนั้น เขามีความสุขที่สุดเมื่อได้เล่นฉากข่มขืนซ้ำ เขาจะจับฉันนอนกับโต๊ะและรุกใส่เข้ามาอย่างรุนแรงจนฉันร้องลั่น ดังขนาดว่าพวกคนรับใช้ได้ยินกันหมด และคิดว่าฉันชอบแบบนั้นเสียเหลือเกิน

บางครั้งฉันต้องทำตัวเป็นเด็กดี ออดทนให้ถูกข่มขืน บางคราวเขากลับให้ฉันกรีดร้องเพื่อเพิ่มความรุนแรง เหมือนฉันเป็นนางแพศยาและชอบเป็นอย่างนั้น

ฉันค่อย ๆ สูญเสียตัวตนไปที่ละน้อย แต่ละวันของฉันหมดไปกับการดูแลลูกสาว เดินไปทั่วบ้านด้วยดวงหน้าว่างเปล่า ฉันปกปิดร่องรอยขีดข่วน และแผลฟกช้ำไว้ภายใต้เครื่องสำอางหนาเตอะ แต่ฉันรู้ว่าฉันหลอกใครไม่ได้

ฉันตั้งท้องอีกครั้ง ฉันมีความสุขเหลือเกินเมื่อได้ดูแลลูกชายแต่ก็เพียงไม่นาน เขาถูกพี่เลี้ยงคนหนึ่งวางยา เธอคนนั้นไม่มีโอกาสได้อธิบายเหตุผลการกระทำ พวกคนใช้ฆ่าเธอวันเดียวกันกับที่ลูกชายของฉันถูกพบว่าเสียชีวิตแล้ว ท้ายที่สุด พวกเขาบอกว่ามันคือการเอาคืนอย่างสาสม ที่ผ่านมาพี่เลี้ยงคนนั้นถูกทุบตี ข่มขืน และโจมตีด้วยชั่วโมงทำงานอันไม่สิ้นสุด

ตอนนี้ฉันเหลือเพียงลูกสาว บ้านที่ว่างเปล่า สามิผู้ไม่เคยพาฉัน
ออกไปไหนเพราะกลัวถูกสวมเขา และบ้านเมืองอันสวยงามแสนคดี
ฉันเหมือนอยู่บนสวรรค์ ทว่าจมอยู่ในนรกของตัวเอง

แล้ววันหนึ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ผู้บังคับการกรมเชิญเหล่านายทหารและ
ภริยาร่วมงานเลี้ยงเต็นท์เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ปกครองท้องถิ่นคนหนึ่ง รูดอล์ฟ
ปฏิเสธผู้บังคับบัญชาไม่ได้ เขาบอกให้ฉันซื้อชุดราคาแพงและดูยวนใจใส่ใน
วันงาน ฉันเข้าใจเหตุผลของคำว่า “ราคาแพง” นั้น ว่ามันจะแสดงให้เห็นความ
มั่งมีทรัพย์สินของเขามากกว่าสิ่งที่ติดตัวฉันมา แต่ถ้าเขาแหวงฉันจริง ๆ อย่าง
ที่ฉันมารู้ภายหลัง ทำไมเขาจึงอยากให้ฉันแต่งตัวยั่วยวนด้วย

เราไปถึงงาน พวกผู้หญิงมองฉันด้วยความอิจฉา พวกผู้ชายมองฉันด้วย
ความปรารถนา และฉันสังเกตได้ว่านั่นทำให้รูดอล์ฟตื่นเต้น คินนั้นคงจะจบ
ไม่สวยนัก ฉันอาจถูกบังคับให้บรรยาย “จินตนาการ” กับนายทหารคนอื่นว่าเป็น
อย่างไร ขณะที่รูดอล์ฟพุก่ติและรุกเข้ามาในตัวฉัน ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ฉัน
ต้องปกป้องสิ่งเดียวที่ยังเหลืออยู่ นั่นคือตัวฉันเอง และทางเดียวที่จะทำได้คือ
การหาเรื่องคุยกับอันเดรียสให้นานที่สุด ขณะที่ภรรยาของเขามองฉันด้วย

ความพร้นพรึงและประหลาดใจ ฉันคอยเติมแก้วของสามีให้เต็มอยู่ตลอดหวังว่าเขาจะเมาจนหัวทิ่ม

ฉันอยากจะจบเรื่องราวที่ซาวเสียดตรงนี้ ตอนนี้เลย เมื่อใดที่ดีพื้นผอยความทรงจำที่เต็มไปด้วยบาดแผลเก่า เมื่อนั้นแผลอื่น ๆ ก็พากันปรากฏและบีบเค้นวิญญาณจนหลังเลือดมากกว่าเดิม กระทั่งคุณต้องทรุดเข่าและร่ำไห้ แต่ฉันยังจบไม่ได้จนกว่าจะได้พูดถึงสามสิ่งที่เปลี่ยนชีวิตของฉัน นั่นคือการตัดสินใจของฉัน ระบุว่าพวกเราได้คู่ และอันเดรียส

การตัดสินใจของฉันคือ ฉันไม่อาจทนปัญหาที่สั่งสมและมีชีวิตอยู่กับความทุกข์ทรมานเกินขีดจำกัดที่มนุษย์จะรับได้อีกต่อไป

ขณะคิดเรื่องนี้ กลุ่มนักกระบำที่มาแสดงให้ผู้ปกครองท้องถิ่นชมทั้งหมด แก้วกันก็เริ่มทยอยขึ้นเวที แทนที่จะเต็มไปด้วยความสนุกสนานเหวี่ยงและดนตรีเร้าใจอย่างที่ฉันเคยเห็นจากโรงมหรสพในเมืองสองสามครั้ง ทุกอย่างกลับดูเป็นภาพซ้ำ ช่วงแรกฉันเมื่อแทบตาย แต่แล้วก็คล้ายถูกดึงให้ตกอยู่ในภวังค์ทางศาสนา ขณะที่บรรดานักกระบำปล่อยให้ดนตรีพาพวกเขาล่องลอยไปและออกท่าทางผิดธรรมดา นักเต้นตัดร่างไปข้างหน้าและไปข้างหลังเป็นตัวอักษรเอสดูน่าเจ็บปวดไม่น้อย พวกเขานิ่งค้างอยู่อย่างนั้น แล้วพลันสลัดหลุดจากภวังค์นั้นทันใด คล้ายเสือดาวซุ่มรอจังหวะโจมตี

พวกเขาหาตัวสีฟ้าและนุ่นโสร่งซึ่งเป็นชุดประจำท้องถิ่น พวกเขาคาดแถบผ้าไหมบนหน้าอกเพื่อขบเน้นกล้ามเนื้อของผู้ชายและปกปิดหน้าใจของผู้หญิง พวกเขาผู้หญิงยังใส่มงกุฎประดับอัญมณีด้วย ช่วงเวลาละมุนละไมเปลี่ยนกลับเป็นฉากจำลองสงคราม แถบผ้าไหมถูกใช้แทนดาบ

ฉันจมสู่ภวังค์มากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นครั้งแรกที่ฉันเข้าใจว่ารูดอล์ฟ ฮอลแลนด์ ลูกชายที่ถูกฆ่า และสิ่งทั้งหลายล้วนเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่ตายจากไปและกำเนิดขึ้นใหม่เช่นเมล็ดพันธุ์ที่แม่ให้ฉันไว้ ฉันมองฟ้า เห็นหมู่ดาวและยอดปาล์ม ฉันพร้อมให้ตัวเองถูกพัดพาไปยังมิติและจักรวาลอื่นตอนเสียงอันเดรียส

ชัดจิงหวะ

“คุณเข้าใจทั้งหมดเลยหรือ”

ฉันคิดว่าใช่ เพราะหัวใจของฉันหยุดหลังเลือดและกำลังมองเห็นความงามในรูปบริสุทธิ์ที่สุด หัวพวกผู้ชายจำเป็นต้องอธิบายอะไรสักอย่างเสมอ เขาบอกฉันว่า *บัลเลต์* ชนิดนี้มาจากวัฒนธรรมอินเดียโบราณซึ่งผสมผสานโยคะและการทำสมาธิไว้ด้วยกัน เขาไม่อาจเข้าใจว่าระบำนี้คือบทกลอน แต่ละท่วงท่าหมายถึงคำหนึ่งคำ

เมื่อโยคะในจิตและการทำสมาธิตามสัญชาตญาณถูกขัด ฉันรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ตอบทสนทนาเพื่อไม่ให้ดูเสียมารยาท

ภรรยาอันเดรียสจับตาดูเขา อันเดรียสจับตาดูฉัน รูดอล์ฟจับตาดูฉัน อันเดรียส และแขกผู้หญิงคนหนึ่งของท่านผู้นำ ซึ่งตอบรับมารยาทของเขาด้วยรอยยิ้ม

เราคุยกันอยู่พักหนึ่งขณะที่ชาวชาวต่างส่งสีหน้าบอกรู้อยู่ไม่รับเพราะหาได้มีชาวต่างชาติสักคนเคารพพิธีศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา นี่อาจเป็นสาเหตุที่การแสดงจบเร็วกว่าที่คิด นักระบำทั้งหมดเดินแถวออกจากเวที สายตาจับจ้องเพื่อนร่วมเชื้อชาติ พวกเขาไม่ชายตามองมายังพวกคนขาวผู้หยาบคายกับบรรดาภรรยาผู้แต่งองค์ทรงเครื่องอย่างดี ไม่สนใจหัวเราะแหบหัว หนวดเคราเคลือบวาสลีน และกิริยาไร้มารยาทของเราเลยสักนิด

หลังจากฉันเติมแก้วของเขาอีกครั้ง รูดอล์ฟก็ลุกไปหาหญิงสาวซึ่งยิ้มและมองเขาอย่างไม่เกรงกลัวการคุกคาม ภรรยาของอันเดรียสเดินเข้ามาจับแขนเขายิ้มให้อย่างมีนัยว่า “เขาเป็นของฉัน” และแสร้งทำเป็นสนใจคำวิจารณ์เรื่อยเปื่อยเรื่องระบำของสามีเสียเหลือเกิน

“หลายปีมานี้ ฉันซื้อตั๋ยต่อคุณมาโดยตลอด” เธอพูดขยับทสนทนาหันไป

“คุณเป็นคนเดียวที่บัญชีหัวใจและการกระทำของฉัน และพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

ทรงเป็นพยาน ทุกคืนฉันภาวนาให้คุณกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ ถ้าฉันต้อง
สละชีวิตตัวเองเพื่อคุณ ฉันทำได้โดยไม่กลัวลึกลับ”

อันเดรียสหันมาหาฉัน กล่าวขอโทษและขอตัวกลับก่อน บอกว่างานเลี้ยง
คืนนี้ทำให้ทุกคนต่างเหนื่อยล้า แต่ภรรยาของเขาบอกว่าจะไม่ไปไหนทั้งนั้น เธอ
พูดด้วยพลังอำนาจที่ทำให้สามีของเธอไม่กล้าขยับเขยื้อน

“ฉันอดทนรอให้คุณเข้าใจว่าคุณเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิตของฉัน ฉัน
ติดตามคุณมาที่นี่ แม้จะสวยงาม แต่มันคือฝันร้ายสำหรับคนที่เป็นภรรยาทุกคน
รวมทั้งมาร์กาเรธา”

เธอหันมาหาฉัน ดวงตาสีฟ้ากลมโตคู่นี้ร้องขอความเห็นด้วย เพื่อให้ฉัน
เดินตามชนบทโบราณที่ว่าสตรีมักเป็นมิตรและศัตรูของกันและกัน แต่ฉันไม่กล้า
พยักหน้า

“ฉันต่อสู้เพื่อความรักของเราด้วยแรงทั้งหมดที่ฉันมี แต่วันนี้มันไม่เหลือ
แล้ว ตอนนี้หินที่ถ่วงอยู่ในหัวใจฉันไม่ยอมให้มันแต่นอีกต่อไป และหัวใจ
ดวงนี้กลับมหายี่สิบเจ็ดครั้งบอกฉันว่ายังมีโลกอื่นอีก โลกที่ฉันไม่ต้องคอยร้องขอ
สมาคมกับชายอีกคนเพื่อเติมเต็มคืนวันอันว่างเปล่า”

บางอย่างบอกฉันว่ากำลังจะเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น ฉันขอให้เธอสงบ
อารมณ์ บอกว่าเธอเป็นที่รักของทุกคนในกลุ่ม และสามีของเธอก็เป็นนายทหาร
ตัวอย่าง เธอสายหัวและยิ้มราวกับได้ยินคำพูดเช่นนี้มาหลายหนแล้ว เธอพูด
ต่อไป

“ร่างกายฉันยังหายใจ แต่วิญญาณฉันตายไปแล้ว ฉันไปจากที่นี่ไม่ได้
ทำให้คุณเข้าใจว่าฉันต้องการให้คุณอยู่เคียงข้างก็ได้”

อันเดรียส นายทหารประจำกองทัพเนเธอร์แลนด์ผู้มีความเชื่อเสียในการสงวน
ท่าทีแสดงอาการลำบากใจออกมาให้เห็น ฉันหันไปอีกทางและกำลังจะลุกเดิน
จากมา แต่เธอปล่อยแขนจากอันเดรียสมาจับแขนฉันแทน

“ความรักเท่านั้นที่มอบความหมายให้สิ่งซึ่งไร้ความหมาย ในเมื่อฉันไม่มี

รักที่ว่่านั้น แล้วจะมีเหตุผลอะไรให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่อไป”

ใบหน้าของเธออยู่ใกล้ฉันนิดเดียว ฉันพยายามหากลิ้นแอลกอฮอล์ในลมหายใจของเธอ แต่ไม่มีเลย ฉันมองตาเธอและไม่เห็นหยาดน้ำตา มันอาจเหือดแห้งไปหมดแล้ว

“ได้โปรด ฉันต้องการให้คุณอยู่ต่อ มาร์กาเรธา คุณเป็นคนดี คุณเสียลูกไปทั้งคน ถึงฉันจะไม่เคยท้อง ฉันก็รู้ว่ามันเป็นอย่างไร ฉันไม่ได้ทำอย่างนี้เพื่อตัวเอง แต่เพื่อผู้หญิงทุกคนที่เป็นนักโทษเพราะความผิดในอิสรภาพของตัวเอง”

ก่อนที่เราจะหยุดเธอไว้ทัน ภรรยาของอันเดรียสก็ล้วงปืนพกเล็กออกมาจากกระเป๋าถือ จ่อไปที่หัวใจตัวเองแล้วเหนี่ยวไก แม้ชุดราตรีของเธอจะเก็บเสียงลั่นกระสุนไว้มากพอควร แต่คนอื่น ๆ ก็หันมาทางเรา พวกเขาคงคิดว่าฉันเป็นคนก่ออาชญากรรมอะไรสักอย่าง ตามที่เห็น เธอเกาะตัวฉันอยู่ชั่วสองสามวินาทีแรก แต่แล้วพวกเขาก็ได้เห็นใบหน้าตื่นตระหนกของฉันกับอันเดรียสที่กำลังคุกเข่าและพยายามห้ามเลือดซึ่งหลังพาสีชีวิตภรรยาของตนล้มหายไป เธอตายในอ้อมแขนเขา ดวงตาของเธอไม่แสดงสิ่งใดนอกจากความสงบ ทุกคนขยับเข้ามาใกล้ รวมทั้งรูตอล์ฟ หญิงสาวแยกตัวไปอีกทางหนึ่งด้วยเกรงว่าอาจเกิดเรื่องท่ามกลางหมู่ชายฉกรรจ์มีอาวุธและกำลังเมา ก่อนใครจะถามใครว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ฉันขอให้สามีพากลับบ้านเดี๋ยวนั้น เขาตกลงโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เมื่อถึงบ้าน ฉันตรงไปห้องนอนและเก็บเสื้อผ้า รูตอล์ฟทั้งตัวนอนบนโซฟา เมามายเต็มที่ เช้าวันต่อมา หลังจากเขาตื่นและกินอาหารเช้าจานใหญ่ที่คนรับใช้ทำให้อิ่มแล้ว เขาก็เข้ามาเห็นกระเป๋าดูในทางในห้องนอนฉัน เป็นครั้งแรกที่เขาเริ่มประเด็น

“เธอคิดจะไปไหน”

“ฮอลแลนด์ เรือเที่ยวหน้า ถ้าไม่ใช่เที่ยวนั้นก็คงเป็นสวรรค์ トラบเท่าที่

ฉันมีโอกาสพอบุคคลกับภรรยาของอันเดรียส คุณตัดสินใจเสีย”

เขาเคยเป็นผู้เดียวที่ออกคำสั่ง แต่สายตาของนั้นคงเปลี่ยนไปแล้ว เพราะหลังจากล้งเลอยู่พักหนึ่ง เขาก็ออกจากบ้านไป เมื่อกลับมาคืนนั้น เขาบอกว่าเราควรใช้ประโยชน์จากการไปจากที่นี่ โดยกลับไปยังที่ซึ่งเขาได้รับการบรรจุแต่งตั้ง สองสัปดาห์ถัดมา เราขึ้นเรือเที่ยวแรกไปยังรอตเทอร์ดาม

ฉันได้รับการล้างบาปด้วยเลือดภรรยาอันเดรียส และด้วยพิธีกรรมนั้นฉันจึงเป็นอิสระตลอดกาล แม้เราทั้งคู่จะไม่รู้ว่าอิสระภาพจะไปสิ้นสุดที่ใดก็ตาม